

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«11» серпня 2023 року

Слідчий 1 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України лейтенант юстиції Семенюк Вікторія Тарасівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесено 08.05.2023 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22023000000000477 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись положеннями ст. ст. 2, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Симоненку Петру Миколайовичу,
01.08.1952 року народження, громадянину України, уродженцю м. Донецьк, який зареєстрований за адресою: м. Київ, вул. Князів Острозьких, буд. 46/2, кв. 159-160, останнє відоме місце проживання: Київська обл., Бучанський р-н., с. Березівка, вул. Польова, буд. 50/12-А, відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 480 КПК України не є особою, щодо якої здійснюється особливий порядок кримінального провадження, раніше не судимому

про те, що він обгрунтовано підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених:

– ч. 3 ст. 109 КК України, – у здійсненні публічних закликів до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу України, з використанням засобів масової інформації;

– ч. 3 ст. 436-2 КК України – у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії Російської Федерації (далі – РФ) проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення

збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнанні правомірною тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації;

– ч. 3 ст. 436-2 КК України – у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнанні правомірною тимчасової окупації частини території України, вчиненому повторно, з використанням засобів масової інформації

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Симоненко П.М.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а надалі до вказаної міжнародної організації прийнято інших країн світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та відповідними резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету, та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербування найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у ст.ст. 1–5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), серед іншого, визначено, що свідченням акту агресії перш за все є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту

ООН.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або її частини;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що розташовані на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка набула чинності 26 січня 1910 року і яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є РФ, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24 серпня 1991 року схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року зазначено, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах

її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

За п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, а також гарантувати, що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заклучним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та РФ 31 травня 1997 року уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року № 13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Згідно зі ст.ст. 2 та 3 зазначеного Договору РФ зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загально визнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської та інших областей належить до території України.

Статтями 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі ст. 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або

посадовими особами.

Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України відповідно до ч. 1 ст. 65 Конституції України.

За ст. 68 Конституції України, кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України передбачено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до ст.ст. 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: АР Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, АР Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, вбачається, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія АР Крим, окупація частини території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 1 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

Верховною Радою АР Крим 6 березня 2014 року прийнято постанову «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від 7 березня 2014 року № 261/2014 дію цієї постанови було зупинено, а Рішенням Конституційного Суду України від 14 березня 2014 року № 2-рп/2014 її визнано неконституційною.

Постановою Верховної Ради АР Крим від 11 березня 2014 року прийнято «Декларацію», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» – так званою Республікою Крим. Указом Президента України від 14 березня

2014 року № 296/2014 дію цієї постанови було зупинено, а Рішенням Конституційного Суду України від 20 березня 2014 року № 3-рп/2014 її визнано неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891 -VII Верховну Раду АР Крим було розпущено.

Представники розпущеної Верховної Ради АР Крим 17 березня 2014 року прийняли постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня того року рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року – Рада Федерації Федеральних Зборів РФ. Отже, цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

Крім того, 21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та створені у складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ створила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів Збройних Сил та інших силових відомств РФ, організації і підтримки протиправної діяльності та діяльності, спрямованої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 11 травня 2014 року проведено незаконний референдум «Про підтримку акта про державну самостійність Луганської народної республіки», за результатами якого 12 травня 2014 року проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками РФ з числа місцевого населення Луганської області сформовано органи державної влади «ЛНР» та правоохоронні органи і незаконні збройні формування, які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні зв'язки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоків лідерам організації, а також розробили план злочинної

діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його реалізації.

У результаті зазначених вище подій під контролем регулярних з'єднань і підрозділів Збройних Сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів протягом квітня – вересня 2014 року опинилась велика кількість території і населених пунктів Луганської області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях», Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» та Законом України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України та бюджетні установи згідно з постановою Кабінету Міністрів України від 7 листопада 2014 року № 595 припинили свою діяльність на вказаних територіях і переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі – Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також усупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями – тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 27 березня 2014 року № 68/262 «Територіальна цілісність України», «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії РФ стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року Постанови № 337-УІІІ «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України – АР Крим та

підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, РФ з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, РФ та світовою спільнотою 21 лютого 2022 року визнано так звану Донецьку народну республіку та так звану Луганську народну республіку незалежними державами.

Надалі, 22 лютого 2022 року, Президент РФ, реалізуючи протиправний план, направив до Ради Федеральних Зборів РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено, та 24 лютого 2022 року о 05 годині оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

Збройні Сили РФ, які діяли за наказом керівництва РФ, здійснили пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах зброї та підрозділах Збройних Сил України, інших об'єктах на території України, а військові формування РФ вторглися на територію суверенної держави Україна.

Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб. Надалі строк дії воєнного стану неодноразово продовжувався, востаннє – з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб Указом Президента України від 01.05.2023 № 254/2023.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону № 1207-VII окупаційна адміністрація РФ – сукупність державних органів і структур РФ, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації РФ.

Згідно зі ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатком до неї – Положенням про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

З 24 лютого 2022 року збройними формуваннями РФ тимчасово окуповано частини території Дніпропетровської, Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Наведені вище факти розв'язання та ведення РФ агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України, захоплення державних установ, організацій та військових частин з 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися

більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Симоненку П.М.

Однак у порушення зазначених актів національного та міжнародного законодавства громадянин України Симоненко П.М., здійснив:

– публічні заклики до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу України, з використанням засобів масової інформації;

– виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації;

– виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації повторно за таких обставин.

Так, Симоненко П.М., 22.04.2023, перебуваючи у м. Мінськ, Республіка Білорусь (більш точний час та місце органом досудового розслідування не встановлено), та беручи участь в «Міжнародному антифашистському форумі» з метою здійснення публічних закликів до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу України, виступив перед учасниками вказаного форуму, а також у прямому ефірі на пропагандистському телеканалі «Красная Линия» та висловив таке:

«Дорогие товарищи, я обращаюсь сегодня, прежде всего к нашим побратимам по коммунистическому движению за пределами этого зала. Как никогда мы сегодня должны с тревогой сказать, что с экранов телевидения с экранов, художественных фильмов из поэзии прозы в нашу жизнь сегодня реально вошёл фашизм во всём его обличье. То, что предпринимается капиталом для уничтожения всех, кто хочет честным трудом жить в мире и согласии...

... именно в Украине за все эти годы 30 лет так называемой независимости американцы, англичане и капитал, строили государство фашистского типа именно в Украине, отрывая наш братский народ от славянских народов, создавался плацдарм для того, чтобы разрушить нашу историю, уничтожить нашу историю, уничтожить духовность наших народов. И началось, коммунистов именно нас коммунистов пытались запретить за отказав нам нашей деятельности и не допустив, чтоб мы, отстаивая будущее Украины, боролись как раз на основе тех принципов формирования государства справедливости, которые давали жизнь всем, кто хотел жить в нашем государстве, товарищи дорогие я ещё, ещё раз хочу подчеркнуть, обращаясь сегодня к участникам форума пришло время наших

действий. Если мы, ранее, поклоняясь памятникам и могилам, возлагали цветы и говорили, что мы будем вечно хранить память и бороться за то, чтобы это правда, истории сопровождала наши поступки и наши взгляды, то сегодня пришло наше время бороться уже против фашизма в реалиях сегодняшнего дня. И это то испытание, которое мы должны с вами пройти.

... Я этим хочу ещё ещё раз подчеркнуть, что мы сегодня собрались в условиях, когда впервые после 2 мировой войны мы призываем всё мировое сообщество. Сегодня посмотреть открытыми глазами на всё то, что происходит у нас сегодня в мире, дать соответствующую оценку политическим мафиозицам, которая в Европе возглавляет государство.

... Я желаю всем нам, чтобы мы, объединившись, создали новый плацдарм для победы над этим злом над этим фашизмом, и я убеждён, что только коммунисты сегодня в состоянии эту задачу решить».

У вищевказаних висловлюваннях Симоненко П.М. негативно характеризує чинний в Україні державно-політичний устрій та асоціює його з фашистським режимом і вказує на те, що йдеться саме про боротьбу зі встановленою в Україні після проголошення незалежності системою порядку організації і функціонування інститутів держави і суспільства та системою суспільних відносин.

У зазначених фрагментах наявні публічні заклики до дій, спрямованих на ліквідацію встановленої в Україні після проголошення незалежності системи порядку організації і функціонування інститутів держави і суспільства та системи суспільних відносин, а отже на насильницьку зміну чи повалення встановленого в країні конституційного ладу.

Прямий ефір «Міжнародного антифашистського форуму» здійснювався 22 квітня 2023 року на пропагандистському телеканалі «Красная линия», а в подальшому, цього ж дня, відеозапис прямого ефіру викладено в загальнодоступній мережі Інтернет на каналі «Красная Линия» у відеохостингу «YouTube» під назвою «Международная антифашистская конференция в Минске (22.04.2023)» за посиланням <https://www.youtube.com/watch?v=MBMyM4OTS7k>.

Згідно ч. 2 ст. 22 Закону України «Про інформацію» № 2657-XII засоби масової інформації - засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. У відповідності до ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» № 3759-XII аудіовізуальна інформація - будь-які сигнали, що сприймаються зоровими і слуховими рецепторами людини та ідентифікуються як повідомлення про події, факти, явища, процеси, відомості про осіб, а також коментарі (думки) про них, що передаються за допомогою зображень та звуків.

Отже, виступ Симоненка П.М. на пропагандистському телеканалі «Красная линия» є вчиненням у засобах масової інформації, адресований цільовій аудиторії телеканалу «Красная линия» і передбачає відкрите звернення до необмеженого кола осіб.

Таким чином, Симоненко П.М. підозрюється у вчиненні злочину,

передбаченого ч. 3 ст. 109 КК України, – у здійсненні публічних закликів до насильницької зміни чи повалення конституційного ладу України, з використанням засобів масової інформації.

Крім того, Симоненко П.М., у жовтні 2022 року, перебуваючи в Гавані, Куба на 22-ій Міжнародній зустрічі комуністичних та робітничих партій в Гавані, (більш точний час та місце не встановлено досудовим розслідуванням) з метою виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною, заперечення тимчасової окупації частини території України, виступив перед учасниками вказаного заходу та висловив таке:

- «Хочу нагадати одну из трагических параллелей.

В годы Второй мировой войны, в войне против СССР, Европа работала на Гитлера и по сути причастна к преступлениям нацизма против человечности. Сегодня в интересах США Европа поставляет оружие профашистскому режиму в Украине, укрепляет его финансами и всячески поддерживает его преступления политически и информационно».

- «Империалисты закрывают глаза на то, что профашистский режим Зеленского безжалостно расправляется с политическими оппонентами. Любые проявления свободомыслия «зачищаются» карательными подразделениями.

Глорифицируются преступления гитлеровцев и их пособников во время Второй мировой войны — тех, кто живьем сжигал людей в печах Освенцима, кто устроил Гернику и Хатынь.

Массово сносятся памятники и могилы советских воинов, отдавших жизнь, чтобы потушить печи фашистских концлагерей.

И это не только в Украине — это по всей Европе. Молот глорификации и героизации нацистских преступников пожирает умы, превращая «человека разумного» в «человека безумного».

Неофашисты не только замалчивают приговор Международного Нюрнбергского трибунала, они откровенно и цинично проводят политику на его пересмотр и отмену.

Практически идёт процесс создания подобия нацистского третьего рейха.

Фашистский режим в Украине, так же как и его праобраз, взлелеянный транснациональным капиталом, американскими и британскими корпорациями, строит этот украинский «рейх» на идеологии превосходства так называемой коренной расы. Русские на всей территории страны по сути объявляются изгоями»;

- Принимая во внимание то, что США, Европа и НАТО обеспечивают режим Украины современными видами вооружений, военными специалистами и наёмниками, мы, от имени нашего форума, должны предупредить мир о том, что человечество, по сути, уже втянуто в новую мировую войну... Сегодня в

интересах США Европа поставляет оружие фашистскому режиму в Украине, укрепляет его финансами и всячески поддерживает его преступления политически и информационно.

Продолжение такой политики неизбежно приведёт к расширению театра военных действий на территорию ЕС.

Агрессивные попытки ряда младоевропейских стран, в первую очередь со стороны Польши, Венгрии, Румынии, прибалтийских государств, пересмотреть границы, установленные по итогам Второй мировой войны, только ускорят этот процесс.

... Сенатор США Линдси Грэм цинично заявляет: «Мне нравится путь, по которому мы идём. С американским оружием и деньгами Украина будет сражаться с Россией до последнего человека...»

Поддерживая фашистский режим в Украине, США и НАТО проводят политику, конечную цель которой прямо охарактеризовал экс-сенатор США Ричард Блэк: «Нам всё равно, сколько украинцев умрёт. Сколько умрёт женщин, детей, гражданских, военных. Нам всё равно. Украина не может принять решение про мир. Решение про мир может быть принято только в Вашингтоне, но пока мы хотим продолжать эту войну, мы будем воевать, пока не умрёт последний украинец».

На прошлой встрече в Измире я предупредил, что угроза наступления фашизма реальна.

Сегодня уже очевидно, что коллективный Запад во главе с США использует фашизм и фашистский режим в Украине для расчленения и уничтожения государственности России военным путём, уничтожения независимости и суверенитета Белоруссии. Война на территории Украины — это война исключительно в интересах империалистов США.

Политические мафиози Европы и США в империалистическом угаре, цинично манипулируя общественным сознанием, в том числе и рабочих, миллиарды долларов направляют на производство смертоносного оружия и боеприпасов. США и их сателлиты в Европе цинично навязывают мнение о том, что пришло время, как и в 1945 году, применить ядерное оружие. А бывший премьер-министр Британии Лиз Трасс заявила о личной готовности применить его.

То есть, исходя из марксистской теории, военный конфликт между жителями Донбасса и фашистским режимом в Киеве не может рассматриваться в качестве империалистической войны. Так же, как и вооружённое противостояние с Россией, спровоцированное этим же фашистским режимом в Киеве по указанию США, в прямом смысле не является империалистической войной — это борьба России против внешней угрозы её национальной безопасности в результате расширения НАТО (сегодня Украина де-факто уже в составе НАТО) и против фашизма.

Восемь лет народное ополчение республик Донбасса самостоятельно противостояло многотысячной, вооружённой иностранным оружием, подготовленной по натовским стандартам украинской армии.

Восемь лет в результате обстрелов фашистами мирных городов Донбасса гибли старики, женщины, дети, уничтожалась инфраструктура, люди жили без воды и света.

При этом все восемь лет США, Европа, НАТО поддерживали политически, финансово и вооружениями фашистский режим в Киеве.

При этом так называемые борцы за демократические ценности молчали, а самые свободные журналисты буржуазной прессы игнорировали горе и страдания граждан Украины, проживающих в Донбассе.

К концу 2021 года на границах республик (ДНР, ЛНР) сосредоточилась многотысячная армия украинских националистов под командованием американских и натовских инструкторов, генералами из Вашингтона был разработан детальный план уничтожения Донбасса.

Реализация этого плана и поражение народного ополчения Донбасса неминуемо привели бы к тотальному уничтожению его многонационального населения, большинство из которого являлось русскоязычным, а многие люди по их желанию уже стали гражданами России.

Необходимо учитывать и то, что с 2011 года неофашисты, считая проживающих в Донбассе украинцами второго сорта, публично заявляли о своей программе строительства Украины без Донбасса, Крыма, о необходимости огородить Донбасс колючей проволокой, вплоть до сброса атомной бомбы. Таковы реалии.

...Все восемь лет США, Европа, НАТО агрессивную и циничную политику по использованию Украины в своих интересах прикрывали заявлениями только о мирном урегулировании конфликта в Донбассе, при том что киевский режим использовал против своих граждан, в нарушение Конституции, армию, самолёты, танки, тяжёлую артиллерию.

...Участники встречи должны знать, что переговорный процесс в рамках Минских (2015 года) соглашений, утверждённых СБ ООН, преднамеренно саботировался Киевом с согласия и по поручению США и Евросоюза. А Германия, Франция и Польша отказались выполнять взятые на себя обязательства быть гарантом реализации планов мирного урегулирования подписанных ими соглашений в феврале 2014 года, 2015 года (Минские соглашения), 2019 года (план Штайнмайера).

С 2015 года СБ ООН не счёл необходимым потребовать от подписантов Минских соглашений их реализации.

В условиях реальной угрозы уничтожения, по просьбе ДНР и ЛНР защитить народ Донбасса, Россия нанесла превентивный удар в том числе и с целью необходимости обеспечения национальной безопасности от агрессивной политики НАТО.

Как показало дальнейшее развитие событий, установление мира в Украине, сохранение Украины как независимого государства не входят в планы Вашингтона и НАТО.»

... В связи с этим считаю, что в контексте целей и задач нашей встречи, учитывая ситуацию, сложившуюся в мире, и необходимость борьбы за

прекращение войны и установление справедливого миропорядка, нам — коммунистическим и рабочим партиям — надо сосредоточить усилия на следующих направлениях:

- укреплять нашу солидарность, солидарность с другими прогрессивными силами в борьбе с неофашизмом и поджигателями третьей мировой войны;

- на основе классовой оценки происходящих в Украине событий организовать систему правдивого информирования людей о сути агрессивной политики империализма;

- исходя из того, что гражданская война в Донбассе (2014—2022 годы) по характеру национально-освободительная, а вооружённое столкновение между Украиной и Россией было спровоцировано и развязано профашистским режимом Украины по требованию и в интересах США с целью создания плацдарма для расчленения и уничтожения России как геополитического конкурента, разъяснять людям, чем это грозит Европе и человечеству;

- активизировать борьбу с любыми попытками глорификации идеологии нацизма, за восстановление правды истории о Второй мировой войне;

- поддерживать (не поступаясь нашими идеологическими принципами) тех, кто выступает за мир, против эксплуатации и политики неоколониализма, независимо от их политической принадлежности.

Также считаю необходимым приложить максимум усилий на уровне национальных парламентов и Европарламента для нейтрализации провокационных действий США и их союзников в Азиатско-Тихоокеанском регионе против Китая. В сочетании с войной в Украине и возможным прямым столкновением ядерных держав Китая и США, особенно на фоне заявлений о «ядерной угрозе» со стороны России, самые страшные прогнозы могут, к сожалению, стать реальностью.»

... Борьба за прекращение братоубийственной войны в Украине, развязанной транснациональными корпорациями и их ставленниками в правительствах европейских и не только европейских государств, войны, в которой НАТО во главе с официальным Вашингтоном де-факто выступает стороной конфликта (поставки вооружений, боеприпасов, обучение ВСУ, финансирование и управление военной кампанией), имеет огромное значение. Это борьба против империализма и его цепного пса фашизма, за предотвращение третьей мировой войны, до которой всего один шаг.»

... Реализация этого плана и поражение народного ополчения Донбасса неминуемо привели бы к тотальному уничтожению его многонационального населения, большинство из которого являлось русскоязычным, а многие люди по их желанию уже стали гражданами России.

Необходимо учитывать и то, что с 2011 года неофашисты, считая проживающих в Донбассе украинцами второго сорта, публично заявляли о своей программе строительства Украины без Донбасса, Крыма, о необходимости огородить Донбасс колючей проволокой, вплоть до сброса атомной бомбы. Таковы реалии.»

«... исходя из того, что гражданская война в Донбассе (2014—2022 годы) по характеру национально-освободительная, а вооружённое столкновение между Украиной и Россией было спровоцировано и развязано профашистским режимом Украины по требованию и в интересах США с целью создания плацдарма для расчленения и уничтожения России как геополитического конкурента, разъяснить людям, чем это грозит Европе и человечеству...»

У даному виступі Симоненка П.М. містяться ознаки, які вказують на наявність в них публічного виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України.

В подальшому, 22.12.2022 виступ Симоненка П.М. розміщено у засобах масової інформації, зокрема в загальнодоступній мережі Інтернет на Інтернет-сайті «Газета Правда» із назвою (мовою оригіналу) «Люди будьте бдительны» за посиланням [«https://gazeta-pravda.ru/issue/143-31346-22-dekabrya-2022-goda/lyudi-budte-bditelny143-22/»](https://gazeta-pravda.ru/issue/143-31346-22-dekabrya-2022-goda/lyudi-budte-bditelny143-22/).

Згідно ч.2 ст. 22 Закону України «Про інформацію» № 2657-ХІІ засоби масової інформації - засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. У відповідності до ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» № 3759-ХІІ аудіовізуальна інформація - будь-які сигнали, що сприймаються зоровими і слуховими рецепторами людини та ідентифікуються як повідомлення про події, факти, явища, процеси, відомості про осіб, а також коментарі (думки) про них, що передаються за допомогою зображень та звуків.

Таким чином, Симоненко П.М. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України, – у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнанні правомірною тимчасової окупації частини території України, з використанням засобів масової інформації.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, Симоненко П.М., 22.04.2023, перебуваючи у м. Мінськ, Республіка Білорусь (більш точний час та місце органом досудового розслідування не встановлено), та беручи участь в «Міжнародному антифашистському форумі» з метою виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України висловив таке:

«На нашем земном шарике в годы Великой Отечественной войны и 2 мировой войны именно в Украине за все эти годы 30 лет так называемой независимости американцы, англичане и капитал, строили государство

фашистского типа именно в Украине, отрывая наш братский народ от славянских народов».

... Что какие те годы, когда вся Европа объединилась вокруг Гитлера и обеспечивала именно вот то, что творил Гитлер на территории Советского Союза, сегодня вся Европа обслуживает фашистский режим в Украине. Я считаю, что то решение, которое мы будем сегодня принимать, а вашему вниманию будет предложено обращение к народам мира, это политический меморандум, политический документ, который мы сегодня предлагаем объединиться и начать консолидированное движение в борьбе против этого зла против фашизма. Я убеждён товарищей, что каждый из вас сегодня, думая над тем, как мы живём в Белоруссии, как живём в России, как живём в европейских наших государствах, не должны забывать, что в Украине, в Украине фашизм начинался с Того, что на базе националистического движения в Украине капиталы за рубежом финансируя.

Всё создавал, чтобы эти ростки проросли в неонацизм и в неофашизм, и в государстве. Украина государственной идеологией стала идеология интегрального национализма. Это по совокупности итальянский фашизм и германский нацизм. И эта идеология возведя ранг государственной политики пронизала образование пронизала информационную сферу пронизала все вертикали власти.

И ещё раз хочу вернуть всех нас к Украине начиналось всё со строительства независимого государства, когда националисты входили во власть, когда их поддерживали, это давали им информационное пространство, когда националисты обслуживали интересы капитала и социальный геноцид, в Украине процветал, и это привело к тому, что у нас безработица и очень многие пострадали, выехали за пределы Украины, поисках возможности заработать на кусок хлеба. Это превращено было от социального геноцида в гуманитарный нацизм, и тот пример, который был сегодня приведен, это только составляющую этого гуманитарного нацизма.

Европа промолчала, когда одесская Хатынь как набат, прозвучало, остановитесь, ради бога, задумайтесь, что реально происходит у нас в Украине не возымело никакого действия, поэтому этот гуманитарный нацизм он сегодня, естественно, трансформируется и уже за пределами Украины, потому что информационные потоки обслуживают сегодня преступления, совершаемые капиталом на территории Украины. ... И как вы понимаете, в условиях фашистского режима мои товарищи тоже находятся в застенках и месяцами и годами там находятся против моих товарищей. Уже в этом измерении времени 21 века применяется пытки, и их убивают, они проливают кровь, понимая, что сегодня самое главное коммунистов никогда не склонять свои красные знамёна, потому что под этими красными знамёнами рабочий человек всегда побеждал.»

«... Как я могу сегодня считать, что это президент или канцлер Германии, который обманула все наши народы и прежде всего наш украинский народ, когда вооружение всё готовилось для того, чтобы была здесь война, а при этом

говорила, что она мирских, и на минских инициативах поддерживает мир и спокойствие нас в Украине.»

«...Как никогда мы сегодня должны с тревогой сказать, что с экранов телевидения с экранов, художественных фильмов из поэзии прозы в нашу жизнь сегодня реально вошёл фашизм во всём его обличье. То, что предпринимается капиталом для уничтожения всех, кто хочет честным трудом жить в мире и согласии, отстаивая свой родной дом и защищая очаг березиня всё то, что связано с историей и будущим наших народов, дорогие, действительно трагедия охватила сегодня весь мир, потому что именно в Украине происходит то, что происходило более 80 лет.

«... Кто? Взял уже сегодня оружие против нас, против мирного населения, воюет за интересы капитала. Я еще, еще раз хочу подчеркнуть, что именно мы, коммунисты. На этом форуме во всём мире должны понять одну простую вещь, только возглавляя на фронтах Великой Отечественной войны, партизанских отрядах и подполья застенках гестапо, возглавляя сопротивление движения в Европе только под руководством коммунистов победили фашизм, победили силой и волей своей победили разовом победили тем, что именно Советский Союз создал мощнейшую базу для Того, чтобы можно было бороться против этого зла я ещё, ещё раз хочу обратить ваше внимание, товарищи.

Что какие те годы, когда вся Европа объединилась вокруг Гитлера и обеспечивала именно вот то, что творил Гитлер на территории Советского Союза, сегодня вся Европа обслуживает фашистский режим Украине.»

«...Тех принципов формирования государства справедливости, которые давали жизнь всем, кто хотел жить в нашем государстве, дарящие дорогие я ещё ещё раз хочу подчеркнуть, обращаясь сегодня к участникам форума пришло время наших действий. Если мы, ранее, поклоняясь памятникам и могилам, возлагали цветы и говорили, что мы будем вечно хранить память и бороться за то, чтобы это правда, истории сопровождала наши поступки и наши взгляды, то сегодня пришло наше время бороться уже против фашизма в реалиях сегодняшнего дня это то испытание, которое мы должны с вами пройти. ... Вот почему товарищи, выходя на эту трибуну я с большой тревогой, сегодня, обращаясь ко всем к нам, коммунистам, нам нужны сегодня практические действия и для Того, чтобы не бряцали, не щёлкали каблуками здесь, на границе Белоруссии со стороны Польши или Украины, прибалты те, которые сегодня тоже освещает фашистских преступников. ... Я желаю всем нам, чтобы мы, объединившись, создали новый плацдарм для победы над этим злом над этим фашизмом, и я убеждён, что только коммунисты сегодня в состоянии эту задачу решить.»

З метою продовження своєї протиправної діяльності щодо виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України, усвідомлюючи суспільно-небезпечні наслідки свого діяння та бажаючи їх

настання, Симоненко П.М., 22.04.2023, перебуваючи у м. Мінськ, Республіка Білорусь (більш точний час та місце органом досудового розслідування не встановлено), виступив із промовою на брифінгу перед засобами масової інформації на «Міжнародному антифашистському форумі», де висловив наступне:

«- Уважаемые журналисты, я хотел бы привлечь ваше внимание к тому факту, что впервые после завершения Второй Мировой войны голос коммунистов должны услышать все мировое сообщество, ибо впервые за эти годы, мы проводим такой Антифашистский Форум, чтобы предупредить человечество о новой угрозе фашизма и о тех последствиях, которые мы, к сожалению, уже имеем на примере Украины.

Я хочу, чтобы наши товарищи по коммунистическому движению, все прогрессивное человечество понимало зло, с которым мы сталкиваемся сегодня в новом измерении, и мы должны извлечь уроки из нашей истории, потому что, благодаря и только под руководством коммунистов, где бы мы ни были, на фронтах Великой Отечественной войны, партизанских отрядах, подполье и в застенках гестапо, возглавляя сопротивление, движения сопротивления в Европе, именно под руководством коммунистов был побеждён фашизм.

Фашизм был побеждён, потому что была система, которую создали коммунисты, и она своей экономической мощью победила фашизм. Сегодня пришло время действовать, и то, что мы на Форуме Антифашистском будем рассматривать Политический манифест (обращение к народам мира), где чётко говорится о природе фашизма, говорится о том зле, которые принесли фашисты мировому сообществу, и сегодня мы должны задуматься над тем, что американцы и европейцы, поставляя снаряды с объединённым ураном, как и в Югославию, они, к сожалению, ничему не научились.

Сегодня они провоцируют на применение тактического ядерного оружия. Они не стесняясь говорят о том, что готовы использовать атомное ядерное оружие, чтобы, уничтожив человечество, сегодня защищать только свои интересы. Они даже не считают нас за людей, они только видят нас рабами для удовлетворения своих интересов».

У вказаних виступах Симоненка П.М. на лінгвістичному рівні містяться ознаки, які вказують на наявність в них публічного виправдовування, визнання правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовування, визнання правомірною тимчасової окупації частини території України.

Прямий ефір «Міжнародного антифашистського форуму» здійснювався 22 квітня 2023 року на пропагандистському телеканалі «Красная линия», а в подальшому, цього ж дня, відеозапис прямого ефіру викладено в загальнодоступній мережі Інтернет на каналі «Красная Линия» у відеохостингу «YouTube» під назвою «Международная антифашистская конференция в Минске (22.04.2023)» за посиланням <https://www.youtube.com/watch?v=MBMyM4OTS7k>.

Виступ Симоненка П.М. на брифінгу, в цей же день 22.04.2023, був поширений у засобах масової інформації, зокрема в загальнодоступній мережі Інтернет на платформі «YouTube» під назвою «Брифінг Г.А. Зюганова, А.Н. Сокола и П.Н. Симоненко на Антифашистском форуме в Минске» за наступним посиланням <https://www.youtube.com/watch?v=rMpPSsxCEkI>.

Згідно ч.2 ст. 22 Закону України «Про інформацію» № 2657-ХІІ засоби масової інформації - засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. У відповідності до ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» № 3759-ХІІ аудіовізуальна інформація - будь-які сигнали, що сприймаються зоровими і слуховими рецепторами людини та ідентифікуються як повідомлення про події, факти, явища, процеси, відомості про осіб, а також коментарі (думки) про них, що передаються за допомогою зображень та звуків.

Таким чином, Симоненко П.М. підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 436-2 КК України, – у виправдовуванні, визнанні правомірною збройної агресії РФ проти України, розпочатої у 2014 році, у тому числі шляхом представлення збройної агресії РФ проти України як внутрішнього громадянського конфлікту, виправдовуванні, визнанні правомірною тимчасової окупації частини території України, вчинені повторно з використанням засобів масової інформації.

Слідчий 1 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління
Служби безпеки України
лейтенант юстиції

Вікторія СЕМЕНЮК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу управління
організації і процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення у кримінальних провадженнях
органів безпеки Департаменту нагляду за
додержанням законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Наталія ІВАНОЙКО

« 11 » апреля 2023 року

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 Кримінального процесуального кодексу України, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

Конвенція
про захист прав людини і основоположних свобод

Стаття 3 Заборона катування

Нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню.

Стаття 5 Право на свободу та особисту недоторканність

1. Кожен має право на свободу та особисту недоторканність. Нікого не може бути позбавлено свободи, крім таких випадків і відповідно до процедури, встановленої законом:

- a) законне ув'язнення особи після засудження її компетентним судом;
- b) законний арешт або затримання особи за невиконання законного припису суду або для забезпечення виконання будь-якого обов'язку, встановленого законом;
- c) законний арешт або затримання особи, здійснене з метою допровадження її до компетентного судового органу за наявності обґрунтованої підозри у вчиненні нею правопорушення або якщо обґрунтовано вважається необхідним запобігти вчиненню нею правопорушення чи її втечі після його вчинення;
- d) затримання неповнолітнього на підставі законного рішення з метою застосування наглядових заходів виховного характеру або законне затримання неповнолітнього з метою допровадження його до компетентного органу;
- e) законне затримання осіб для запобігання поширенню інфекційних захворювань, законне затримання психічнохворих, алкоголіків або наркоманів чи бродяг;
- f) законний арешт або затримання особи з метою запобігання її недозволеному в'їзду в країну чи особи, щодо якої провадиться процедура депортації або екстрадиції.

2. Кожен, кого заарештовано, має бути негайно поінформований зрозумілою для нього мовою про підстави його арешту і про будь-яке обвинувачення, висунуте проти нього.

3. Кожен, кого заарештовано або затримано згідно з положеннями підпункту "с" пункту 1 цієї статті, має негайно постати перед суддею чи іншою посадовою особою, якій закон надає право здійснювати судову владу, і йому має бути забезпечено розгляд справи судом упродовж розумного строку або звільнення під час провадження. Таке звільнення може бути обумовлене гарантіями з'явитися на судові засідання.

4. Кожен, кого позбавлено свободи внаслідок арешту або тримання під вартою, має право ініціювати провадження, в ході якого суд без зволікання встановлює законність затримання і приймає рішення про звільнення, якщо затримання є незаконним.

5. Кожен, хто є потерпілим від арешту або затримання, здійсненого всупереч положенням цієї статті, має забезпечене правовою санкцією право на відшкодування.

Стаття 6 Право на справедливий суд

1. Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення. Судове рішення проголошується публічно, але преса і публіка можуть бути не допущені в зал засідань протягом усього судового розгляду або його частини в інтересах моралі, громадського порядку чи національної безпеки в демократичному суспільстві, якщо того вимагають інтереси неповнолітніх або захист приватного життя сторін, або - тією мірою, що визнана судом суворо необхідною, - коли за особливих обставин публічність розгляду може зашкодити інтересам правосуддя.

2. Кожен, кого обвинувачено у вчиненні кримінального правопорушення, вважається невинуватим доти, доки його вину не буде доведено в законному порядку.

3. Кожний обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше такі права:

- a) бути негайно і детально поінформованим зрозумілою для нього мовою про характер і причини обвинувачення, висунутого проти нього;
- b) мати час і можливості, необхідні для підготовки свого захисту;
- c) захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або - за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника - одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя;
- d) допитувати свідків обвинувачення або вимагати, щоб їх допитали, а також вимагати виклику й допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;
- e) якщо він не розуміє мови, яка використовується в суді, або не розмовляє нею, - одержувати безоплатну допомогу перекладача.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на професійну правничу допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні кримінального правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту);
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому ст. 13 Закону України «Про попереднє ув'язнення».

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудоим кодексом України для виду режиму виправно-трудої колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Протягом кримінального провадження підозрюваний має право (ст. 42):

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, а також за його згодою будь-яка інша фізична чи юридична особа має право на будь-якій стадії кримінального провадження *відшкодувати шкоду, завдану потерпілому, територіальній громаді, державі* внаслідок кримінального правопорушення (ст. 127 КПК України)

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження (ст. 56 КПК України).

Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування (ст. 222)

1. Відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з письмового дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим.

2. Слідчий, прокурор попереджає осіб, яким стали відомі відомості досудового розслідування, у зв'язку з участю в ньому, про їх обов'язок не розголошувати такі відомості без його дозволу. Незаконне розголошення відомостей досудового розслідування тягне за собою кримінальну відповідальність, встановлену законом.

Кримінальний кодекс України

Стаття 387. Розголошення даних оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування

1. Розголошення без письмового дозволу прокурора, слідчого або особи, яка провадила оперативно-розшукову діяльність, даних оперативно-розшукової діяльності або досудового розслідування особою, попередженою в установленому законом порядку про обов'язок не розголошувати такі дані, -

карається штрафом від п'ятдесяти до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років.

Стаття 386. Перешкоджання з'явленню свідка, потерпілого, експерта, примушування їх до відмови від давання показань чи висновку

Перешкоджання з'явленню свідка, потерпілого, експерта до суду, органів досудового розслідування, примушування їх до відмови від давання показань чи висновку, а також до давання завідомо неправдивих показань чи висновку шляхом погрози вбивством, насильством, знищенням майна цих осіб чи їх близьких родичів або розголошення

відомостей, що їх ганьблять, або підкуп свідка, потерпілого чи експерта з тією самою метою, а також погроза вчинити зазначені дії з помсти за раніше дані показання чи висновок - караються штрафом від п'ятдесяти до трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або арештом на строк до шести місяців.

Про кримінальну відповідальність за ст. 387 КК України у разі розголошення відомих йому відомостей досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22023000000000477 від 08.05.2023 без письмового дозволу слідчого або прокурора, за ст. 386 КК України у разі перешкоджання з'явленню свідка, потерпілого, експерта, примушування їх до відмови від давання показань чи висновку
(попереджений, зміст ст. 222 КПК України зрозумілий)

«__» _____ 20__ року _____ (підпис) _____ (П.І.Б.)

Права та обов'язки мені _____ (роз'яснено та зрозумілі). Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного _____ (отримав)

«__» _____ 20__ року _____ (підпис) _____ (П.І.Б.)

Пам'ятку вручив:
Слідчий 1 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України

 Вікторія СЕЛЧЕНКО

_____ (підпис) _____ (П.І.Б.)